

Hof van Beroep Gent, arrest van 22 oktober 2015

Erkenning buitenlands huwelijk – Artikel 31 § 1 WIPR – Artikel 27 §1 WIPR – Weigeringsgronden – Artikel 21 WIPR – Openbare orde exceptie – Artikel 146bis BW – Geen schijnhuwelijk

Reconnaissance d'un mariage célébré à l'étranger – Article 31 § 1 CODIP – Article 27 § 1 CODIP – Motifs de refus – Article 21 CODIP – Exception d'ordre public – Article 146bis C.civ. – Absence de Simulation du mariage

In de zaak van:

1. [...] wonende te 8400 OOSTENDE; [...]
2. [...] wonende te 8400 OOSTENDE, [...]

appellanten toegelaten tot kosteloze rechtsbijstand bij beschikking van het bureau voor rechtsbijstand bij het Hof van beroep te Gent dd. 9 juli 2014 ([...]),

beiden hebbende als raadsman mr. [...], advocaat te 8000 BRUGGE, [...]

Partij mede Inzake:

DE BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, met burelen te 1000 BRUSSEL, [...],

vrijwillig tussenkomende partij,

hebbende als raadsman mr. [...], advocaat te 9041 OOSTAKKER, [...]

wijst het hof het volgend arrest:

De verzoekers hebben bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 16 juli 2014 hoger beroep ingesteld tegen de beslissing op 27 juni 2014 verleend in raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Brugge, tweede kamer, uitspraak doende op eenzijdig verzoekschrift van de verzoekers.

Bij de bestreden beslissing werd de vordering van de verzoekers ontvankelijk verklaard, doch werd hun vordering, om op basis van volgens hen nieuwe elementen een wijziging of intrekking van een voorgaande beschikking van 15 mei 2012 te bekomen overeenkomstig art. 1032 Ger. W., ongegrond verklaard.

Hierbij dient vermeld dat bij beschikking van 14 mei 2013 reeds een gelijkaardig eerder verzoek van de verzoekers eveneens ongegrond verklaard was geworden, en dienvolgens de bestreden beschikking van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende van 30 maart 2011 werd bevestigd in zoverre de erkenning van het huwelijk dat op 27 augustus 2008

gesloten werd tussen [...] van Afghaanse nationaliteit en [...] van Belgische nationaliteit, werd geweigerd.

Tenslotte werd In de bestreden beschikking gezegd voor recht dat elke partij de door haar gemaakte kosten diende te dragen.

Bij de beroepsakte van de huidige verzoekers wordt het teniet doen van de bestreden beslissing nagestreefd, waarbij gevorderd wordt dat het hof, dienaangaande opnieuw beslissende, zegt voor recht dat hun huwelijk op 26 augustus 2008 (in de rechtbank aldaar geregistreerd op 27 augustus 2008) afgesloten te Snibergan/Arabkhana Jawzjan (Afghanistan) wordt erkend in België, en dat over de kosten als naar recht wordt beslist.

Bij haar (enige) beroepsconclusies heeft de mede in zake zijnde partij besloten tot de hervorming van het bestreden vonnis en tot de erkenning van het huwelijk van de verzoekers van 26 augustus 2008.

Tevens vraagt zij dat elke partij haar eigen kosten zal moeten dragen.

De verzoekers en de mede in zake zijnde partij werden gehoord in hun middelen en besluiten op de terechtzitting van 23 april 2015, waarna de debatten werden gesloten,

Het openbaar Ministerie bij monde van advocaat-generaal Chantal Lanssens heeft op de terechtzitting van 3 september 2015 schriftelijk advies neergelegd.

De verzoekers hebben op 30 september 2015 schriftelijk repliek daarop ter griffie neergelegd.

De zaak werd op de terechtzitting van 8 oktober 2015 ambtshalve in beraad genomen.

BEOORDELING

1. De toelaatbaarheid/ontvankelijkheid van het hoger beroep

Bij gebrek aan een ambtshalve op te werpen dient besloten dat het hoger beroep toelaatbaar/ontvankelijk is. Het werd tijdig en regelmatig ingesteld.

2. De feitelijke en procedurele voorgaanden alsmede de standpunten van de partijen werden door de eerste rechter genoegzaam uiteengezet op (a) pagina 1 tot en met 4 van de beschikking op eenzijdig verzoekschrift van 15 mei 2012, (b) op pagina 1 tot en met 3 van de beschikking op eenzijdig verzoekschrift van 14 mei 2013 en (c) op pagina 1 en 2 van de bestreden beschikking op eenzijdig verzoekschrift.

Korthedshalve en om niet in herhaling te vallen worden de verzoekers daarnaar verwezen.

3. Artikel 27 § 1, lid 1 WIPR vermeldt expliciet dat de (de plano) erkenning van buitenlandse authentieke akten in België gebeurt door alle overheden.

Overeenkomstig artikel 27 § 1, laatste lid WIPR kan ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 WIPR.

Volgens artikel 31 § 1 WIPR kan een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, en worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27 § 1 WIPR.

Dit onderzoek gebeurt door de bewaarder van de akte of van het register (artikel 31 § 2 WIPR).

Artikel 164 Gw. stelt dat het opmaken van de akten van de burgerlijke stand en het houden van de registers bij uitsluiting behoort tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid. De ambtenaar van de burgerlijke stand, die ermee belast is al wat het houden van de registers betreft nauwgezet in acht te doen nemen, is daarbij rechtstreeks verantwoordelijk voor het naleven van de desbetreffende reglementering.

Hij is ook verantwoordelijk voor het doorsturen van informatie aan het Rijksregister van de natuurlijke personen (zie artikel 4, lid 2 K.B. 16.07.1992 en de Omzendbrief betreffende het houden van de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, B.S. 15 oktober 1992). De registers dienen voortdurend te worden bijgehouden.

4. De Belgische autoriteit die dient te beslissen over de erkenning van een buitenlandse authentieke akte kan daartoe slechts overgaan na vaststelling dat geen der gronden tot weigering aanwezig zijn. Deze weigeringsgronden worden in beginsel gelimiteerd tot wetsontduiking (art. 18 WIPR) en de openbare orde exceptie (art. 21 WIPR). Daarenboven mogen deze weigeringsgronden geenszins breder worden ingevuld dan door het WIPR voorzien.

Een eventuele weigering tot erkenning op die gronden door een Belgische autoriteit, maakt geen schending uit van art. 12 EVRM noch van art. 23 B.U.P.O.. Deze artikelen die enkel het geldig huwelijk beschermen, verzetten zich immers niet tegen het optreden van een overheidsorgaan ten aanzien van een schijnhuwelijk.

Een Belgische overheid, *in casu* de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Oostende, beslist derhalve rechtsgeldig om een vreemde authentieke akte - in dit geval een akte betreffende een op 26 augustus 2008 (volgens het bestreden vonnis op 27 augustus 2008) door de verzoekers afgesloten huwelijk te Snibergan/ Arabkhana Jawzjan (Afghanistan) - niet in of over te schrijven in zijn registers, na aanvraag daartoe van in het buitenland gehuwde eerste verzoeker, van Belgische nationaliteit, en van de tweede verzoekster, van Afghaanse nationaliteit; weigeringsbeslissing gesteund op het feit dat hij van oordeel was dat er ter zake duidelijk sprake is van een schijnhuwelijk, hetgeen kennelijk onverenigbaar is met de Belgische openbare orde.

5. Overeenkomstig art. 146bis B.W. bestaat er geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde,

Gelet op de aard van het recht om een huwelijk aan te gaan en de cruciale rol hem toebedeeld bij de toetsing van weigeringsgronden aangevoerd door een Belgische autoriteit om een

buitenlandse authentieke akte op grond van art. 18 WIPR en/of art. 21 WIPR niet te erkennen, zal het toezicht van de rechter, en na hoger beroep, het hof van beroep, die gevat wordt door een verzoekschrift overeenkomstig art. 1025 t/m 1034 Ger.W. en art. 23 WIPR, niet beperkt zijn tot een controle van de wettigheid van de beslissing van de desbetreffende Belgische autoriteit, maar kan de rechter zijn rechtsmacht met betrekking tot de genomen beslissing volledig uitoefenen.

Alles wat derhalve tot de beoordelingsbevoegdheid van die Belgische autoriteit behoort, wordt onderworpen aan het toezicht van de rechter die uitspraak zal moeten doen over de verenigbaarheid van het buitenlands huwelijk met de openbare orde, en aan de hand van alle hem voorgelegde feitelijke gegevens zal moeten beoordelen of het buitenlands huwelijk ter zake al dan niet een wetsontduiking uitmaakt en/of de openbare orde schendt.

Daarbij kan de rechter ook rekening houden met de feitelijke gegevens die dateren van na de beslissing van de Belgische autoriteit die aanleiding heeft gegeven tot de procedure gevoerd overeenkomstig art. 27 WIPR of die pas na die beslissing bekend werden, voor zover de rechter althans van die gegevens rechtsgeldig kennis vermog te nemen.

Zoals de eerste rechter terecht overwoog kan een na de huwelijksluiting al dan niet oprechte huwelijksbeleving immers een indicatie vormen voor de intentie van de partners op het ogenblik van de huwelijksluiting. Dit geldt trouwens des te meer wanneer blijkt dat die huwelijksbeleving gedurende langere tijd gestabiliseerd wordt.

6. Naar het oordeel van het hof kan de redengeving van de eerste rechter in deze instantie dan ook niet worden gevolgd.

Waar de feitelijke gegevens welke blijken uit het administratieve/politionele stukken zich bevindend in het stukkenbundel van het Openbaar Ministerie 'oorspronkelijk mogelijks grote twijfels opriepen over de toepasselijkheid van het concept schijnhuwelijk met betrekking tot het door de verzoekers in den vreemde afgesloten huwelijk, dient onder meer aan de hand van de in deze instantie door hen overgelegde stavingstukken thans toch besloten dat:

- zij zeven jaar na huwelijksdatum nog steeds een duurzaam stabiel samenwonend koppel vormen;
- zij na drie miskramen van de tweede verzoekster uiteindelijk op 24 mei 2015 toch samen een dochter kregen;
- de tweede verzoekster inmiddels op 8 oktober 2014 vanwege het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend en uit niets blijkt dat tegen die beslissing hoger beroep werd ingesteld; hoedanigheid van vluchteling waardoor de tweede verzoekster onmiddellijk een toelating van verblijf van onbeperkte duur verkreeg en gemaakt werd dat de Dienst vreemdelingenzaken het (voorheen steeds precair) verblijfsrecht van de tweede geïntimeerde niet kan intrekken;

In het licht van deze door de verzoekers aangevoerde nieuwe elementen in hun onderlinge samenhang kan dan ook niet meer ernstig worden voorgehouden dat de verzoekers *kennelijk* op datum van hun huwelijksluiting niet de intentie hadden om een duurzame leefgemeenschap te vormen, maar dat integendeel het huwelijk minstens in hoofde van één

van de verzoekers werd afgesloten louter om aan de tweede verzoekster verblijfsrechtelijke voordelen te verschaffen welke zijn voorbehouden aan het statuut van gehuwde persoon.

7. Besluit: het tussen de verzoekers op 26 augustus 2008 (in de rechtbank aldaar geregistreerd op 27 augustus 2008) afgesloten huwelijk te Snibergan/Arabkhana Jawzjan (Afghanistan) dient door alle overheden in België te worden erkend.

De vaststelling dat ook De Belgische Staat, zijnde de mede in zake zijnde partij, op grond van de bijkomende feitelijke gegevens aangebracht door de verzoekers, zich thans niet meer wenst te verzetten tegen de erkenning van het huwelijk van de verzoekers in België, is zeker niet van aard om anders te beslissen.

8. De verzoekers en de mede in zake zijnde partij dragen elk in de beide instanties de eigen kosten, zodat die niet dienen te worden begroot.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF, recht doende op eenzijdig verzoekschrift,

Gelet op art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Verklaart het door de appellanten ingesteld hoger beroep toelaatbaar en ontvankelijk;

Verklaart het hoger beroep gegrond als volgt. Doet het bestreden vonnis teniet.

Zegt dat er voldoende termen zijn om de beschikking van 15 mei 2012 (en voor zoveel als nodig de beschikking van 14 mei 2013) in de zaak ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge gekend onder A.R. 11/849/B in te trekken/te wijzigen.

Zegt dat zonder nuttig gevolg blijft de op 30 maart 2011 door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Oostende genomen weigeringsbeslissing om de buitenlandse acte te erkennen betreffende het huwelijk dat op 26 augustus 2008 (door de rechtbank aldaar geregistreerd op 27 augustus 2008) werd afgesloten te Snibergan/ Arabkhana Jawzjan (Afghanistan) tussen [...] van Afghaanse nationaliteit, en [...] van Belgische nationaliteit.

Zegt voor recht dat het huwelijk dat op 26 augustus 2008 (door de rechtbank aldaar geregistreerd op 27 augustus 2008) werd afgesloten te Snibergan/ Arabkhana Jawzjan (Afghanistan) tussen [...] van Afghaanse nationaliteit, geboren te Jawzjan (Afghanistan) op 18/08/1980, en [...] van Belgische nationaliteit, geboren te Jouzjan, Shiberghan (Afghanistan) op 28/08/1962, door alle Belgische overheden dient te worden erkend.

Zegt dat de verzoekers en de mede in zake zijnde partij in de beide instanties de eigen kosten dienen te dragen zodat die niet worden begroot,

Aldus gewezen en uitgesproken in raadkamer van het hof van beroep te Gent, ELFDE quater KAMER, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, van 22 oktober 2015.

